

ԵՐԵՎԱՆԻ ԵՐԵՎԱՆԻ ԵՐԵՎԱՆԻ

ՄԵԼԻ

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԳՐԱԴԱՐԱՆԱՆԵՐԻ

Տարեկան գինը 10 ռուբլի կէս տարվանը 6 ռուբլի
Առանձին համարները 5 կոպէկով:

Թիֆլիսում գրվում են խմբագրատան մէջ:

Մեր հասցեն. Тифлисы, редакция «Мшакъ».
Կամ Tiflis, Rédaction «Mschak».
Տէլէֆոն № 253:

Խմբագրութիւնը բաց է առաւօտեան 10—5 ժամ
(բացի կիրակի և տօն օրերէն):

Յայտարարութիւնը ընդունվում է ամէն լիզուով:

Յայտարարութիւնների համար վճարում են
իւրաքանչիւր տողատեղին 10 կոպէկ:
Տէլէֆոն № 253:

Կիրակի, փետրվարի 6-ին, վաղաժամ

ՍԱՀԱ ՄԵԼԻՓ-ՓԱՐԱՆԱԴԱՆՆԵՐ

Մահական տարեգրքի օրը, Սաղիվանքի գերեզմանատան եկեղեցում կը մատուցվի պատարագ, ապա հանգուցեալի գերեզմանի վրա կը կատարվի հոգեհանգիստ, որից յետոյ տեղի կունենայ տապան քարի օհնութիւն: Այս մասին յայտնելով ի տեղեկութիւն բարեկամների և ծանօթների՝ Նուրի Բողղաճեան և Գեորգ Միխայելեան Դուխանեան-ճեանք խնդրում են նրանց յարգել հանգուցեալի յիշատակը իրանց ներկայութեամբ: Պատարագը կը սկսվի առաւօտեան 10½ ժամին, իսկ հոգեհանգիստը—12-ին:

Հինգշաբթի, փետրվարի 3-ին, վաղաժամ

ԱՒԵՏԻՍ ԿԱՐԱՊԵՏԵԱՆ ԽԱՉԱՏՐԵԱՆՑ

Որի մասին յայտնում են նրա սյրի Թագուհին, որդիք՝ Ղուկաս և Սարգստ, դուստր՝ Աննա Գեորգեան, եղբայրներ՝ Ալեքսան, Միքայէլ և Աստուածատուր և եղբորորդի՝ Թէոդորոս խաչատրեանցիները: Արդ՝ ըր փետրվարի 5-ին, շաբաթ, երեկոյեան 6 ժամին, յուզարկաւորութիւնը փետրվարի 6-ին, կիրակի, ժամը 10 ին, իր ընտանաւանից, Բէն-բուրեան փողոց, № 42, տուն Անտօնովի, դէպի Մողղու ս. Գեորգ եկեղեցին, թաղումը Սաղիվանքի գերեզմանատանը:

ԲՈՎԱՆԴԱՆՈՒԹԻՒՆ

Բաղաճական տեսութիւն.—Ներքին ՏԵՍՈՒ-թիւն. Մամուլ. Թատրոն և երաժշտութիւն. Թիֆլիսի մէջնաւորներ լիազօրներ և աւագի ընտրութիւնների առիթով. Հայոց ներկայացուցիչներ Բաղուս. Նամակ Լիւիմից. Ներքին լուրեր.—ԱՐՏԱՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ. Պատերազմի լուրեր. Նամակ Պարսկաստանից. Հեռագրի-նեւ.—ՅԱՅՏԱՐԱՐՈՒԹԻՒՆՆԵՐ:

ԲՈՎԱՆԴԱՆՈՒԹԻՒՆ

Եւրօպական մամուլը սկսել է զբաղվել հայտնութեան խնդրով: Ոչ միայն մարդասէրներն են մշտական խաղաղութեան գաղափարի պաշտպաններ, այլ և քաղաքագէտները ցանկութիւն են յայտնում, որ շուտով վերականգնի խաղաղութիւնը և ազգերի միջազգային յարաբերութիւնները ստանան իրանց մշտական բնաւորութիւնը: Պատերազմական զրուցիւնը անսովոր և անսխալ զրուցիւն է և եթէ հանգա-մանքները չհորհուր մի որ և է տեղ պատերազմ է ծագում, անկասկած կուտայ ներքին ցանկութիւնն է լինում կարեւր լինելով շուտով վերջացնել սկսված պատերազմը, ազատելով պետութիւնը թէ մարդկային զոհերից և թէ ուրիշ զոհաբերութիւններից: Սակայն որքան էլ մեծ է ծանր լինի պատերազմի պատճառած զրու-կանքը, նա կարող է վերջ ունենալ այն ժամանակ, երբ նա բաւարարութիւն է տուել կուտ կողմերին և կամ բերել է նրանց այն համոզմունքին, որ պատերազմի շարունակութիւնը օգտակար չէ կարող լինել այս կամ այն կողմի համար: Բաղաճական շրջաններում շատ են խոսում խաղաղութեան մասին, բայց չեն տալիս ծրագրերն այն բանի, թէ ինչ հիմունքներով, ինչ պայմաններով կարելի կը լինէր խաղաղութիւն հաստա-տել հայտնութիւն կայացնել: Իսկ զլիւստը և էական հարցը այդ պայմանների բնաւորութիւնը և բովան-դակութիւնն է: խաղաղութեան պայմանները այնպէս պէտք է ծրագրված լինեն, որ նրանք կարողանան բաւարարութիւն տալ թէ կուտ կողմերին և թէ ընդհանուր մի-ջազգային յարաբերութիւններին, վերաց-նելով այն բոլոր կոնկրետ հարցերը, որոնք խանգարում են կանոնաւոր յարաբերու-թիւնների և կարող են առիթ ծառայել նոր բարգիւցումներ առաջ դնելու: խաղաղութեան մասին շատ են խոսում Ամերիկայում, Անգլիայում և յետոյ Ֆրանսիայում: Միւս երկրներում աւելի սպա-ռողական տրամադրութիւն է նկատվում:

Անկասկած, պատերազմական գործո-ղութիւնները կանգ չեն առնում և նրանք ամենայն եռանդով պէտք է շարունակ-վեն, որովհետեւ կուտ կողմերից ոչ մէկը չէ կարող պաշտպան խաղաղութեան մասին եղած առ արդի դեռ տեսական դատո-ղութիւններից և թուլացնել իր ոյժը ճա-կատամարտերում:

ՆԵՐՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ

ՄԱՄՈՒԼ

Պատերազմի տարեգրքի հետ ուսաց հա-տարակութեան առաջաւոր մասը նորագիտի տիւրոթեան յիշատակում է և մի ալ ցաւա-լի կորստի տարեգրքը: Դա տաղանդաւոր հրապարակաւոր Միխայելովի մահվան տա-րեգրքն է, որ լրացաւ յունվարի 28-ին: Մի տարի առաջ «Մշակ» էր ողբում էր ուսաց մտքի այդ փայլուն ներկայացուցչի, համա-մարդկային գաղափարների այդ սողուն, եր-կաթէ զինուորի մահը: Ռուսաց մամուլի լա-ւագոյն ներկայացուցիչները այժմ հիացմունք-բի, երկրպագութեան ցոյցներով են մեծարում Միխայելովի մահվան տարեգրքը: Դրանց մէջ ամենից շատ աչքի է ընկնում «Наша жизнь» լրագիրը, որ յունվարի 28 ի համարում նուիրել է հանգուցեալին իր ամբողջ առաջին երեսը: Այդտեղ մենք կարդում ենք մի շարք գեղեցիկ, կրակոտ յօդածներ, որոնք սա-տիկ յուզում են ընթերցողի սրտը և լցնում են նրա մէջ անսահման յարգանք, երախտա-գիտութեան վառ գեղցմունք գէպի հանգու-ցեալ առաջաւոր մարտնչի գեղեցիկ յիշա-տակը: Մենք շատ անգամ ենք կրկնել այս է-ջերում. մարդկութեան փայլուն գաղափարնե-րի, անմահ իդէալների տաղանդաւոր ներկա-յացուցիչները միայն իրանց սգգին, իրանց հոգին չեն պատկանում. նրանց լուսատու-փարոսներ են ամեն տեղ, ուր կայ աշխատող, երջանկութեան ձգտող մարդկութիւն: Մեծ օրինակները, աշխարհի որ կողմում էլ չընկնէ գան նրանք, միշտ պիտի սրբելի լինեն մեզ պէս մի խնդ, փոքրիկ ազգին, որին չէ տը-ւած մեծ, համաշխարհային օրինակների ծնիւտ-բախտը: Մենք միշտ պէտք է աշակերտենք այն ամենին, ինչ լաւ է, ինչ մեծ ու վեհ է համաշխարհային քաղաքակրթութեան և լու-սաւորութեան մէջ: Ռուսի մենք չենք կարող լիովին գէպի այն անկողն, գեղեցիկ, յու-նորդեղաւ հասարակութեան յիշողութեան մէջ թէ ինչ էր հանգուցեալ գործիչը:

«Թմբուկ չէր խփում շփոթված գնդի ա-ռաջ, երբ մենք թաղում էինք մեր առաջ-նորդունին»: Խփում էին վշտով և յուզմունք-ով լցված մեր սրտերը, երբ թաղում էինք ուսաց գրականութիւն, ծնր առաջնորդին,

Նիկոլայ Կոնստանտինովի Միխայելովին... Մենք թաղում էինք երիտասարդ Ռուսաս-տանի քաղաքական խոշոր գործիչին, այն Ռուսաստանի, որ անհնկացած Սեւաստօպ-լի փլուտակների տակ ծնվեց, շնորհիւ ուս-սաց զիմադրական մտքի անդադար սերմ-նացանութեան: Մենք յուզարկաւորում էինք դիպել մի անխոշ աշխատաւորի, որ 42 տարի անխորտակելի, երկաթէ եռանդով տրեխ էր նոյն դիմադիր հասարակական մտքի առաջաւոր ռազմական գերբերում: Եթէ ինտելիգենտներ մի հրաշալի ծաղիկ է, գրում է մի ալ աշխատակից—Միխայ-ելովին այդ ծաղիկի լաւագոյն, փայլուն, անմեռ տերեւներից մէկն էր: Այդ տերեւի գեղեցիկութիւնը ամեն մի վիճից դուրս է և արդարացում է այս փարթած անունը. որ տալիս են ծաղիկի եւրօպացիները: Շատ չունէինք մենք այդպիսի տերեւներ: Աւելի-քիչ էին այնպիսիները, որոնք, Միխայել-ովի պէս, միացած լինէին մտքի ստեղծ-ծագործութիւնը ամենայն կրթութեան հետ և որոնք նրա չափ մօտիկ լինէին գործնական կեանքին, սրա բոլոր վշտերին և ուրախութիւններին: Միխայելովին իր ամբողջ կեանքում ուսուցիչ էր: Ոչ մի բո-ւյէ չէր յոգնում նրա գրելը:

ԹԱՏՐՈՆ ԵՒ ԵՐԱԺՇՏՈՒԹԻՒՆ

(Դերասանների վարդուհուր բեմական գործունէութեան 25-ամեակի տօնը բեմի վրա.—Հայկական երեկոյթը Բիշնիվում.—Ներկայացուցիչներ Մախարաում)

Մենք յայտնել էինք դերասանուհու տիկին Վարդուհուր բեմական գործունէութեան 25-ամեակի տօնը բեմի վրա: Նախկին երեկոյթը Բիշնիվում.—Ներկայացուցիչներ Մախարաում

Մենք յայտնել էինք դերասանուհու տիկին Վարդուհուր բեմական գործունէութեան 25-ամեակի տօնը բեմի վրա: Նախկին երեկոյթը Բիշնիվում.—Ներկայացուցիչներ Մախարաում

Մենք յայտնել էինք դերասանուհու տիկին Վարդուհուր բեմական գործունէութեան 25-ամեակի տօնը բեմի վրա: Նախկին երեկոյթը Բիշնիվում.—Ներկայացուցիչներ Մախարաում

Մենք յայտնել էինք դերասանուհու տիկին Վարդուհուր բեմական գործունէութեան 25-ամեակի տօնը բեմի վրա: Նախկին երեկոյթը Բիշնիվում.—Ներկայացուցիչներ Մախարաում

Մենք յայտնել էինք դերասանուհու տիկին Վարդուհուր բեմական գործունէութեան 25-ամեակի տօնը բեմի վրա: Նախկին երեկոյթը Բիշնիվում.—Ներկայացուցիչներ Մախարաում

Մենք յայտնել էինք դերասանուհու տիկին Վարդուհուր բեմական գործունէութեան 25-ամեակի տօնը բեմի վրա: Նախկին երեկոյթը Բիշնիվում.—Ներկայացուցիչներ Մախարաում

Թատրոնաւորների տաղարկութիւնը: Եւ այդ օրվանից օրիորդ Աննան դառնում է դերա-սանուհի Վարդուհուր անունով:

1879 թ. սեպտեմբերի 3-ն է: Արքունական Թատրոնում տրվում է «Մէր առանց համար-ման» պիեսը, որի մէջ օր. Վարդուհուն տուել էին աղանդաւ աննշան դերը: Թատրոնը ծայրէ ի ծայր լինել է ընտիր հասարակութեամբ, տի-րում է խորին լուսթիւն, ամենքը անհամբեր սպասում են Կ. Պոլսից եկած հիւրերին (օր.օր. Աստղիկ, Սերանոյշ, պ. Աղաման): Դողդո-ղալով մտնում է աղախնը նամակը ձեռքին և երկու տող անգիր արած նախադասութիւնը արտասանելով, յանձնում է նամակը ու դուրս գնում: Ոչ ոք ուշադրութիւն չէ դարձնում նորընծայ դերասանուհու վրա: Բայց վետե-րան պ. Չալիկեանից ստանում է նա իր բաժնի գովեստը և այդ բանից խրախուսված, ախոր-ժեյի է թուում նրան նոր պաշտօնը:

Այս այդ օրվանից տաղանդաւոր դերասա-նուհին շարունակ ժամանակել է հայկական ներկայացուցիչներին թէ Թիֆլիսի և թէ Բա-գուրի բեմերի վրա: Նա հանգուցեալ Աղամա-նի հետ ճանապարհորդելով հիւսիսային Կով-կասում ժամանակել է նրա ներկայացուցիչներին հայաբնակ քաղաքներում, այնպէս որ Մոզգո-կի, Արմաւիրի, Պետիգօրսկու, Վարդիկավայի հայ հասարակութիւնը նոյնպէս ծանօթ է տ. Վարդուհուր խաղի հետ: Բացի դրանից նա շատ անգամ ձրիաբար ժամանակել է դանազան բարեգործական նպատակով տրված ներկայա-ցուցիչներին, այլև էժանագին ժողովրդական ներկայացուցիչներից Թէ Աւստրիան և թէ Հաւ-լաբարի (պ. Արքունական) բեմերի վրա:

Բարեխիղճ դերասանուհու գլուխ գործոց դերերը, որոնց նմանը դեռ չէ տեսել հայ հա-սարակութիւնը, են. «Շուշան», «Պանուկ» և «Պախո» և այլն:

Ներկայացուցում վերջնաւորց յետոյ տեղի ունեցաւ յօրինանի կատարումը:

Բացվեց բեմը: Յօրեկեան կազմակերպող յանձնաժողովի անդամները, հայ դրամատիա-կան ընկերութեան վարչութեան անդամները, մի քանի պատգամաւորութիւններ և վերջա-պէս հայոց դերասանները կանգնած էին պը-սակներով և սպասում յօրեկեան տիկնոջ, որը բեմ եկաւ դերասան Տէր. Իսախանին առաջ-նորդութեամբ: Հանդիսականները և պատգա-մաւորութիւնները ողջունեցին յօրեկեանի երկարատե ծախահարութիւններով:

Շնորհաւորութիւններ սկսվեցին յօրեկեա-նական մասնաժողովի կողմից: Մասնաժողովի ներկայացուցիչ տիկին Մամուլեան խօսեց մի ձառ, ցոյց տալով տիկին Վարդուհուր արժա-նաւորութիւնները: Այնուհետեւ խօսեցին ներ-կայացուցիչները վրաց դերասաններից և վրաց դրամատիկական ընկերութեան կողմից, դրա-մատուրդ Գ. Սունդուկեան, ներկայացուցիչ-ներ Թիֆլիսի Ժողովարանի սերողների, Բա-գուրի դրամատիկական խմբի կողմից, դերասա-նուհի տիկին Մայրաբեան, Միլովի առեւտրա-կան տան կողմից, դերասանական խումբը, դրամատիկական ընկերութիւնը, պ. Միրա-դեան և ուրիշներ:

Բացի այդ կարգադրվեցին հեռագրերն ստացված դանազան տեղերից:

Յօրեկեանը ստացաւ բազմաթիւ պատկեր, ուղերձներ և ընծաներ:

Վերջում խօսեց յօրեկեան տիկինը յայտ-նելով իր շնորհակալութիւնը թէ հասարակու-թեան, թէ պատգամաւորներին և թէ իր ըն-կերներին:

Սիրող

Օր. Աննան (տ. Վարդուհուր խաղական անու-նը) 16 տարեկան էր, երբ մի քանի թատե-րասէրներ, տեսնելով նրա աչքի ընկնող ըն-դունակութիւնները, մի քանի անգամ առա-ջարկում են նրան նուիրել իրան բեմին. բայց թէ օրիորդը և թէ նրա ծնողները բաց է ի բաց մերթմուտ են այդ առաջարկութիւնը, անպատ-կար համարելով դերասանուհու կոչումը: Վերջապէս մի բարեմիտ անձնաւորութեան ա-պէս ասած երեկոյթի հիմնադրար էր Այնու-շուքում է համոզել օրիորդի հօրը ընդունել հետե սկսվեցին երգեր ու ոտանաւորների ըն-

Թերցումը: Երգչուհի Վիկտորիան Երգեց բա-
նալանին աշուղ կերպով զանազան օպերանե-
րից մի քանի արվեստը: Պատրուհանի խմբի
դերասանները կարգապահ ուսուցիչ լինելով
մի քանի ուսանողները: Նրանցից մէկը՝ հայ-
ազգի պ. Բրամինը երգեց ոգևորութեամբ և
զգացմունքով «Կուռնի» և «Ո՛հ ինչ անուշ»
երգերը:

Վերին աստիճանի հաճելի տպաւորութիւն
թողեց զինուորներից կազմված երգեցիկ խում-
բը, որը երգեց մի քանի ազգային և ժողով-
րագրական երգեր, և որոնք ինչ ասել կուզէ,
ծիծաղի միայն արժանապատեան տեղացիներին կող-
մից, այն տեղացիներին, որոնց երաժշտական
ճաշակը զարգացրել են զանազան Բրամիններ
իրանց «սքանչելի» արվեստով ու բոժանա-
ներով, արվեստը որոնց աւելի շնորհքով թեր-
ևս կերպէին օպերային թատրոնների զուս-
պանները... Այո, դժբաղդաբար, քիչնեկիցնե-
րը խուսափում են այն ամենից, ինչ որ աղ-
գային է: Նրանք չեն հասկանում. ինչ որ ես
քանիցս գրել եմ Օգեսայի հայերի մասին,
այժմ համարձակ կարող եմ ասել ընդհանրա-
պէս Բնասարբայի հայութեան մասին: Ոչ
լիզու, ոչ պատմութիւն, ոչ ազգային ծէսեր,
սովորութիւններ, ինքնուրոյնութեան ոչ մի
նշան. դրանք բոլորը խորթ են այս... «Կոսմո-
պոլիտաների» համար:

Երկրորդի էութիւնը եւրոպական պարերն
էին, որոնցով ներկայ եղող հայերը գոնէ մը-
խիթարվեցին և ինչ ասել կուզէ, պարելով
լուսացրին...
III

Մեզ ձեռք, Ասիականում, մի տարուց աւելի
է, որ այսպիսի եկեղեցին առանց խմբապետի
է մնացել և այդպիսով հասարակութիւնը զբո-
ւղւած էր լսելու եկեղեցական կարգին արարո-
ղութիւն, բայց հայ մի քանի կիրակի է, որ
մենք արժանանում ենք լսելու քառամասն եր-
գեցողութիւն. երգում է մի խումբ, բաղկա-
ցած գեղատաղանդներից և գեղատաղանդներից
է այդ շնորհիւ Թ. քահանայ Ատուկեանի և
խմբի ղեկավար գեղատաղանդ Վ. Աղաբաբե-
որուն կարողացան կարճ միջոցում երգեցիկ
խումբ պատրաստել: Ուրախութիւն այն է, որ
երգիչները եռանդուն կերպով են կպել գոր-
ծին: Ծանկալի է, որ այդ եռանդը չը սառնէ,
իսկ ծնողներն էլ արգելք չը հանեն նրանց
առջիկ:

Վերջին ժամանակներս տեղիս թատերասէր-
ները սկսել են ամբողջ մի ներկայացում տալ
և բաւականին աշուղ էլ անցնում են ներկա-
յացումները: Վերջերս խաղացին «Թուրք խա-
ղացողի կեանքը», «Սամուէլ» և «Պարբիդի աղ-
բաները»: Կարելի է ասել, որ հասարակու-
թիւնը գոհ սրտով է հետանում և առաջվայ
նման չէ զրանում իր կօպէկները տոմսակ գը-
նելու. նա սկսել է մի տեսակ պահանջ դրա-
նեկայացումների, իսկ սիրողները սիրողու-
հիներին հետ միասին չեն զրանում իրանց ա-
յառ ժամերը նուրբիլ ներկայացումներին և
պաշտօնով, բարոյական զուարճութիւն պատ-
ճառել յաճախողներին:

Սիրողները մէջ մի լաւ միտք է յղացել—
նրանք մտադիր են թատերասէրների խումբն
աւելի լաւ կազմակերպել և ներկայացումներ
աւելի յաճախ տալ: Գլխավորապէս մտադիր
գնեցող, որպէս զի բանտը դասակարգին ևս մի
շնոց ունենայ ներկայացումներին յաճախել:

Ստ. Ստ.

ԹԻՖԼԻՍԻ ՄԵՇԵԱՆՆԵՐԻ ԼԻԱԶՈՐՆԵՐԻ ԵՒ Ա.
ԻԱԳԻ ԸՆԾՐՈՒԹԵԱՆ ԱՌԻՍՏՈՎ

Ինչպէս լրագրական յայտարարութիւններից
յայտնի է, շուտով կայանալու են առաջիկայ
հասանալի համար մեղաների լիազօրների
և աւագի ընտրութիւնները:

Ինչպէս յայտնի է, մեղաները Ռուսաս-
տանում կազմում են առանձին դասակարգ,
որը կառավարվում է որոշ օրէնքներով: Վեր-
ջիններս մեղաներին ընդարձակ իրաւունք-
ներ են տալիս նրանց գործունէութեան վե-
րաբերմամբ: Իրաւունքի տեսակէտից մեղանե-
րին վարչութիւնը մի քանի դէպքերում
աւելի արտօնութիւն ունի, քան թէ քաղա-
քային վարչութիւնը: Համաձայն օրէնքի մեղ-
անները իրաւունք ունեն ընտրել իրանց
համար աւագ և լիազօրներ, որոնց հարկերի
չափը ըստ կարողութեան, բաց անել դպրոց-
ներ իրանց դասակարգի որդեկրանց համար,
հսկել որդերի գոյքերի վրա, բաց անել հի-
ւանդանոցներ, արհեստանոցներ, հեռացնել
իրանց միջից ֆառակար և արատաւոր մարդ-
կանց, և այլն և այլն. մէկ խօսքով խորհիլ
այն բոլոր քրտներ մասին, որոնք վերաբե-

րում են իրանց բարեկարգութեան, վերաբե-
րում իննս նրանց նրանց մասունքին, բարո-
յականին, թէ անտեսականին: Սակայն մի
հարց, արդեօք օգտվել են իրանց այդ իրաւունք-
ներից: Բաւ լիցի, ոչ: Դո՛ւն այդ եզրակացու-
թեան ենք գալիս, երբ մի հայեացք ենք գցում
մեղաների վարչութեան մինչև վերջի տա-
րիս գործունէութեան վրա: Ի՞նչ էր ներկա-
յացում իրանից այդ մեղաների վարչու-
թիւն կազմված հիմնարկութիւնը և ի՞նչու՞ն էր
արտայայտվում նրանց գործունէութիւնը: Դա
մի ողորմելի, ամենից մոռացված և արհա-
մարված հիմնարկութիւն էր, իրանց ողորմելի և
պատիւի գործունէութեամբ, որից խորշում էր
ամեն մի ինտելիգենտ: Արտաքուստ և ներ-
քուստ այդ հիմնարկութիւնը նմանվում էր
հեռու անցեալի գիւղական դատարանների,
նրանց ներքին բոլոր պակասութիւններով:
Ամեն ինչ այդտեղ կատարվում էր տանաւա-
րին, խաթրի համար. չը կային որոշ կարգ ու
կանոն, զինքիպիւրա, բացառվում էր օրէնք-
ների ճիշդ գործադրութիւնը, թաղաւորում էր
այնտեղ ընդարձակ կերպով կաշառակերու-
թիւնը, յափշտակում գողանում էին ձեռքերը
ընկածները, նոյն իսկ գողացել են աւագի
պաշտօնական շղթան. շինութիւնը ինքը կը-
րում էր հնութեան գործը, շատ գործեր կա-
տարվում էին նախասննունում քիչալովով,
հարկերը հաւաքում էին փողոցներում, բա-
զարներում, հրապարակներում և այլ տեղե-
րում. գործունէութիւնը չնչին էր, այնպէս որ
ոչ աչքի էր ընկնում և ոչ էլ գրաւում հասա-
րակութեան և գլխավորապէս ուղղված էր ան-
ցադիրներ տալու. կարծես թէ մեղաները
էլ ուրիշ ցաւ չուներին և այլն: Մէկ խօսքով
հիւստիլի էր խնջոք, ինտելիգենտ և գործու-
նեայ կառավարչի բացառվութիւնը: Եւ այս
ամենը կատարվում էր Թիֆլիսում, Կովկասի
մայրաքաղաքում, ուր մեղաների թիւը հաշ-
ւում են մինչև 80,000 հոգի: Եւ այս աւագին
թուով քաղաքացիների բաղլը մինչև այժմ
յանձնված էր իրանց անունը հազիւ ստորա-
գրող աւագներին և լիազօրներին: Սրանից
կարող էք երեւակայել, թէ ինչ ողորմելի դա-
նակարգ է ներկայացնում իրանից այդ մեղ-
անները կողմից դասակարգը: Մենք դեռ
զանգաւորվում էլ ենք, որ զաւանուներում կեան-
քը մնում է, հասարակական գործերը բարձի
են թողված և ասպարէզը յանձնված մեթ-
մարդկանց, մինչդեռ մեր աչքի առաջ մի
80,000-ի չափ հասարակութիւն մասնավոր է
մեղանութեան և անտարբերութեան: Սակայն
նվ է մեղաւոր այս ախարի վիճակին: Երի-
տասարդութիւնը, կասկեք մենք ինչու չը
պիտի նա ակտիվ դեր կատարէ, որ այդ տե-
սակ երեղթի տեղի չունենան: Եւ քանի որ
նա, ինտելիգէնտ, իրան հեռու էր պահի
հասարակական գործերից, միշտ այդ տեսակ
գործիւնից կօգտվեն պլոտոր չլուծ ձուկ որ-
սողները և տուժողը այս դէպքում կը լինի
մեղաների դասակարգը:

Սակայն վերջի տարին մեղաների վարչու-
թիւնը զգալի կերպով ենթարկված է փոփո-
խութեան և սկսել է ցոյց տալ կենդանութեան
նշան: Փոփոխութիւնը նշմարելի է հենց ար-
տաքինից: Հիմնարկութիւնը գետնիցված է
նախկին հնութեան գործը կողմ ընակարանի
փոխարէն նոր և մաքուր շինութեան մէջ. բը-
նակարգական կահավորված է և առհասարակ
զրկված է պատշաճաւոր գործիւն մէջ, այն-
պէս որ մասնող յարգանքով է վերաբերվում
դէպի հիմնարկութիւնը, մի բան, որը առաջ
ները բացառվում էր. կարգապահութիւնը
ներկայումս օրինակելի է: Իւրաքանչիւր ծա-
նայողի պարագլուխը որոշված, հարկերը ժո-
ղովում են օրինական ճանապարհով, ապա-
ռիկներին և հարկերի համար ուղարկվում են
յայտարարութիւններ և հրաւիրում վարչու-
թեան շինութիւնը վճարելու, որոշված է մո-
տիկ ապագայում բաց անել իրանց դասա-
կարգի 200 մանուկների համար դպրոց, յառ-
կացնելով դրա համար 5000 ռուբլի, դրա-
մարկում նկատելի է մինուսի փոխարէն
պլիւս, այնպէս որ մտածում են արդէն սեփա-
կան շինութիւն ունենալու մասին և ի վերջոյ
այ կարելոր հիմնական բան է ձեռք բերված
այս տարի, որը այսուհետեւ պիտի ազդի ամ-
բողջ մեղաների գործունէութեան վրա. դա
ոստիկանութեան ձեռքից լիազօրների ընտ-
րութեան իրաւունքի յետ ստանալն է, որը
օրէնքով պատկանում էր մեղաներին, սա-
կայն մեղաների աւագի թուրութեան, թէ
անգլիկանութեան շատաւորութիւնը
իրան էր վերապահել և գործում էր ըստ իր
հայացողութեան: Մեղանք չենք լինի ճշը
մարտութեան դէմ, եթէ ասենք, որ այս ր մե-

նը կատարված է վերջի տարին և այն էլ մի-
միայն շնորհիւ ներկայ աւագի անդապահի:
Սակայն այս տեսակ գործունէութիւնը և ըն-
դունված կարգ ու կանոնը ձեռնուող չը լինե-
լով մի քանիսներին, որովհետեւ անկարող են
այլ ևս իրանց բաները դրսուել, սկսել են
ընտրութիւնների նախընթաց օրը բունը ու
պունձաներում քարեր շարտել ներկայ աւագի
տեղապահի գործունէութեան վրա, բաժանա-
լով, մինչև անգամ դիտարկված կերպով ծուռ
մեկնելով մինչև այժմ արածները միամիտնե-
րին մոլորեցնելու նպատակով. ի նկատի ու-
նենալով այդ հանգամանքը, հարկաւոր ենք
համարում այժմեանից այդ տեսակներին զու-
շացնել:

Որպէս զի մեզ չը մեղադրեն կողմնապահու-
թեան մէջ, մենք ընտրողներին հրաւիրում
ենք թէ մեր և թէ ուրիշից լսածները ստու-
գել տեղի ու տեղը, մտնելով վարչութեան
հիմնարկութիւնը և հարցնելով լսածների մա-
սին:

Ի վերջոյ հրաւիրում ենք լրջամիտ երիտա-
սարդութեան վերջապէս թօթափել իրանից
անտարբերութիւնը և մասնակցել ընտրու-
թիւններին և այնպիսի լիազօրներ և աւագ,
որոնք իսկական պաշտպաններ կը լինեն ի-
րանց շահերի:

Համակիր

29 յունվարի

ՀԱՅՈՑ ՆԵՐԿԱՅԱՑՈՒՄՆԵՐԸ ԲԱԳԻՈՒՄ
(Նամակ Բաղուց)

Յունվարի 25-ին ի նպաստ Վոյոյի ներ-
կայացվեց Երկման Նատրիանի «Փրից բարե-
կամը», կոմիտէի 3 արարուածով, թարգմ. Մ.
Նաւասարդեանի: Այդ կօմիտէի մէջ Երկման
Նատրիան յայ միտքն է արձանագործ, որ Փրան-
սիական ժողովուրդը իսպառ կանչենաւայ
երկրագնդի երեսից, եթէ Փրանսիացիք շա-
րունակեն, ինչպէս արդէն նկատվում է, ամու-
րի միտք և չը համարեն ամեն մէկը իրանց
համար սուրբ պարտականութիւն պահելով,
ընտանալի տէր լինել և տալ նոր մատաղ սե-
րունք: Փրից Քորուսը (Պետրոսեան) մի հա-
րուստ կալուածատէր է, որը վարում է ամու-
րի կեանք և իրան շատ երջանիկ է զգում իր
բարեկամների, իրան նման ամուրի մարդկանց,
—Հանրո (Բերդեան) և Փրիդերիկ (Աւե-
տեան) շրջանում: Փրիցի տան բարեկամն է
նմանապէս և հրէյս ռաբբի Դաւիթ Զիլիսել
(Վրոյը), որը զբաղված է բարեկամութիւնով
և նրանով, որ աշխատում է միշտ մի որ և է
մէկին պատկել: Փրից ունի մի կապալառու
Խրիստի (Ստեփանեան), որի Սիւզել (Քա-
րիկ) աղջիկը Փրիցի կալուածքում վարում է
մի պարզ գիւղական կեանք իր ամենօրեայ
գիւղական անտեսական աշխատանքով: Ռաբ-
բի Զիլիսել շարունակ կշտաճում է Փրի-
ցին և միւս նրա ամուրի ընկերներին—Հանր-
ո և Փրիդերիկին, որ նրանք վարում են ամ-
ուրի կեանք, ուղարկութիւն են դարձնում
իրանց սղարի ուտելիքի և խմելիքի վրա և էլ
ուրիշ ոչ մի բան նրանց չէ հետաքրքրում: Բայց
չէ որ նրանք պէտք է պատկվեն և զաւակներ
ունենան: Ինչպէս այդ բանի մասին չեն մտա-
ծում: Փրիցը և իր բարեկամները ծիծաղում
են ռաբբի Դաւիթ խօսքերի վրա և ասում,
որ իրանք միշտ ամուրի են մնալու և որ եր-
ջանկութիւնը ամուրի կեանք վարելու մէջ է:
Ռաբբի Դաւիթը բարեկամք բացառում է
նրանց, որ այդ մի յանցանք է հայրենիքի
առաջ, որ ամեն մի ազնիւ և հայրենասէր
Փրանսիացու պարտքն է պատկել և տալ սե-
րունք: Եւ Դաւիթը շարունակ հրաւիրում է
Փրիցին պատկել: Փրիցը ձանձրանալով Դա-
ւիթի ամենօրեայ խօսակցութիւնից, ճանա-
պարհւում է դէպի իր կալուածքը Խրիստի
մօտ և հաճախ այստեղ ամեն օր տեսնելով
Սիւզելին սիրահարվում է նրա վրա: Դաւիթ
են կալուածքը և Դաւիթը և Փրիցի բարե-
կամները և Դաւիթը ասում է Փրիցին, որ նա
զբաղ է գալիս, որ Փրիցը անպատճառ կա-
մուսնանայ Սիւզելի հետ: Փրիցը չէ կամնում,
որ իմանան իր թուրութիւնը, որ ինքը սի-
րում է Սիւզելին, և փախչում է վերադառ-
նում քաղաք իր տունը: Ռաբբի Դաւիթը հե-
տևում է նրան և մի օր խորամանկութեամբ
ասում է, որ ինքը Սիւզելի համար արդէն մի
փեսացու է գտել և խնդրում է Փրիցից, որ
սա իր հաւանութիւնն էլ տալ իրեն կալուա-
ծատէր, որովհետեւ Սիւզելի ապագայ ամուսն-
ը պէտք է փոխարին Սիւզելի օր Խրիստի
Փրիցի կալուածքում: Այսուպէս վերջապէս Փրի-
ցը խոստովանում է, որ ինքն է սիրում Սիւ-
զելին և պէտք է պատկել նրա հետ: Արդպէս

էլ կատարվում է և ռաբբի Դաւիթը տանում
է իր գրագը:

Ներկայացումը անցաւ շատ աշուղ: Վրոյը
անման էր ռաբբի Դաւիթի դերում և արժա-
նացաւ երկար ծափահարութիւններին և մի
քանի ընծաներ նրան մատուցին: Նմանապէս
շատ լաւ էին իրանց դերերում Պետրոսեան և
օր. Քնարիկ: Նրանց խաղը պատճառում էր
մեծ էստէթիկական հաճոյք: Միւս դերակա-
տարները իրանց տեղն էին: Ժողովուրդը շատ
կար:

Արշ. Առաքելեան

ՆԱՄԱԿ ԴԻՐՄԻՑ

Յունվարի 28-ին

Դրիմի հայաբնակ քաղաքներից միայն եր-
կուսում հայերէն ներկայացումներ են տրվում:
Մինչդեռ Եւպատորիայում այդ ներկայացում-
ներն սկիզբ են առել զարույցի հաստատութիւն
(1892), Սիմֆերոպոլում վաղուց ի վեր սովո-
րութիւն է եղել տարեկան մի երկու ներկա-
յացումն առ:

Սիմֆերոպոլում երկար տարիներ ուսուցչու-
թիւն է արել այժմ հանգուցեալ պ. Մ. Պա-
պիեանը, որը հետզհետէ թարգմանել է Մօլի-
էրի և Օտարովսկու մի քանի պիեսները, թարգ-
մանութեան լիզու առնելով Դրիմի բարբառը:

Եւ որովհետեւ տեղացի ազգայինները, իրանց
զարգացման համեմատ, թատրոնը համարել են
միայն զարճութեան տեղ,—Թարգմանիչը զօռ
է տվել ամենաթուր, չեմ ուղում ասել փողո-
ցային՝ դարձուածներին ու ամենածիծաղաբարձ
առաջուածներին: Պէտք է խոստովանել՝ նը-
պատակին հասել է. ներկայացման ամբողջ
ընթացքում ծիծաղ է, որ լավում է զանիճում:
Թարգմանիչը, ոյժ առած այդ աշուղութիւն-
ներից, վար չի ձգել իր գրիչը և տարիներին
ընթացքում տուել է բաղմաթիւ թարգմանու-
թիւններ, պէտք է ասել, շատ վատ:

Երբ մի որ և է հեղինակ համակերպվում է
հասարակութեան մինչև այն աստիճան, որ
սկսում է շողորթել նրան, շոյելով նրա ճա-
շակն ու ձգտումները,—ստացվում է մի շատ
տեղի ու նողկալի պատկեր: Մ. Պապիեանը
կանգ չի առել ոչ մի բանի առաջ. նա աղա-
ւակել է անաղին ու մեծ թուով պարբերու-
թիւններ իր թարգմանութիւններ մէջ. աւե-
լացրել է իր կողմից, կրճատել ըստ իր բա-
րենայեցողութեան և... հաւատարմել, թէ սա
Փրանսիացի հուշակաւոր գրող Մօլիէրի պիե-
սան է, սա էլ Օտարովսկու, նոյնքան հուշակա-
ւոր գրամատուրգի, երկն է:

Եւ Սիմֆերոպոլում ամբողջ 20—25, գուցէ
և աւելի տարի ծիծաղել են:

Ծիծաղ էլ կայ, ծիծաղ էլ Յ. Պարոնեանի
գրուածների յարուցած ծիծաղը չէ այն, որ
լուսել է Սիմֆերոպոլում. մի ծիծաղ, որը՝
բոլորից անկողի՝ նպաստում է մարտ-
ղութեանը միայն... դա դեռ ցաւի կէսն է. չը
գիտեմ ինչ ինչ պատճառներով մի և նոյն
պիեսան ներկայացրել են 3—4—5 անգամ:

Դրիմի օտարացած հայ հասարակութիւնը,
ասես, զբաղվում մի աւելորդ անգամ ուղում է
ընդգծել իր անտարբերութիւնը դէպի իր
մայրենի գրականութիւնը: Հայկական գրակա-
նութիւնը տարեցտարի հարստանում է նորա-
նոր պիեսներով, որոնք խօսակցութեան ու
ընտանալիութեան առարկայ են դառնում, ար-
տայայտած լինելով իրանց մէջ մեր կեանքի
որոշ կողմերը,—իսկ Դրիմից հայերը խորշում
են ոչ միայն այդ գրականութիւնից, այլ և
կեանքից:

Հաթ

ՆԵՐԿԻՆ ԼՈՒՐԵՐ

Յունվարի 27-ին հաղորդակցութեան ճանա-
պարհների միջխտը իշխան Սիլվիոյ միջխ-
տութեան շէնքում ընդունեց Պետերբուրգ—
Վարշավայի երկաթուղու բանուորների պատ-
գամաւորութիւնը: Իշխանը բանուորներին խոր-
հուրդ է տուել աշխատել և խոստացել է անել
այն ամենը, ինչ որ հնարաւոր է: (P. B.)

«P. B.» լրագրին հաղորդում են Պետեր-
բուրգից, որ ս. սինօղի աւագ պրովոքոր Կ.
Պ. Պօրեօնօսցիլի առողջութիւնը զգալի կեր-
պով վատացել է. բժիշկները խորհուրդ են
տուել, որ նա երկար ժամանակ հեռու մնայ
որ և է գործին մասնակցելուց:

Թիֆլիսի Հայուհեաց Բարեգործական ըն-
կերութեան վարչութիւնը խնդրում է մեզ տը-
պադրել հետեւի հայիւր յօգուտ նոյն ընկե-
րութեան տուած երեկոյթի—Concert Prome-

1967-08, 3 գիտելարի: Պարլամենտում շա-
ունակվեցին վիճարանութիւնները զահային
պեթի ուղղման առիթով, որ առաջարկել է
սկզբի և ուղղված է կառավարութեան
էն: Չեմբերլինը հանդէս եկւ ճառով. սա-
իկ պաշտպանելով մինիստրութիւնը, նա
յայտնեց, որ Ֆիսկային ըէֆօրմ ամենին
ըդարացումն չէ պարլամենտը արահելու
համար և յոյս յայտնեց, որ կառավարութիւնը
հաճախով իր պարտքը կատարելու միայն
համար, որ տող մաքրէ ընդդիմադիր
ուսակցութեան համար: Չեմբերլինի կողմից
քերականին ցոյց տուած աշակցութիւնը մե-
ջոնում է այն հաւաստիացումը, որ կառա-
ւարութիւնը իր մնալ իշխանութեան մէջ լինե-

